

Ob morju.

Večerna.

Čez morje hladen vetrec veje, Med cvetnim drevjem na obali
žari v poljubih solčnih plan; zlati se ribiška tam vas;
uspavanko presladko peva iz hiše pa v daljavo plava
otožno ribič v mroči dan. polglasno zvončka mili glas.

Kako je mirno vse in tesno;
pristan leži tam sanjajoč;
a trudnim ribičem še slavček
želi iz grma lahko noč. . .

Jesen ob morju.

Obrana je že v brajdi trta, Glej, po osamljeni dobravi
in listi padajo s platan. prišla je s severa jesen,
Kje kras si rožnega mi vrta? in po razburkani planjavi
Kje kliješ zdaj, poletni dan? v daljavo gre nje dih leden.

Lete žerjavi brez pokoja
čez sivo morje v južni kraj;
za njimi plava misel moja
v oranž zorečih glasni gaj. . .

Svetilnik.

Glej, neprodurna siva megla vse odeva, Na ladji pa se kapetan raduje,
in temna noč je padla že povesod; veselo proti pristanišču zroč,
svetilnika pa luč po morju seva in čez valove ladja že pripluje
in kaže trudnim ladjam v luko pot. v pristan skoz temno in brezdanjo noč.

Kot car mogočen mirno na prestolu,
cesarstva širnega bogat vladar
po daljnem morju gleda na pomolu
pazljivo ladij, parnikov krmar. . .

